

„Не съмъ ли простакъ!“, извика той. „Що ми трѣбва да седя тукъ и самъ да се чудя на своята храбрость?“ „Не, не, това трѣбва да се разчуе низъ цѣлия градъ!“

Бърже младиятъ шивачъ си скрои единъ коланъ и на него надписа съ голѣми букви слѣднитѣ думи: „*Седемъ съ единъ ударъ!*“... „Ха, кой е като мене, градътъ и цѣлиятъ свѣтъ ще загорятъ за моята храбрость!“ Сърдцето му играеше отъ радость и гордость.

Шивачътъ опаса колана на кръста си. Работилницата на този храбрець се виждаше вече тѣсна, — той рѣши да обиколи цѣлия свѣтъ. Прѣди да тръгне, прѣтрѣси всичкитѣ къшета на дюгана, за да намѣри нѣщо, което би можель да вземе съсъ себе си, но за жалость, не намѣри нищо друго, освѣнъ парче прѣсно сирене, което върза въ кърпата си.

На излизане, видѣ прѣдъ вратата едно врабче, впримчено въ храститѣ; той намѣсти и него грижливо въ джеба си и тѣй тръгна на дълъгъ пжтъ. Той се чувствуваше толкова бодъръ, толкова лекъ и толкова пѣргавъ, че не усѣщаше никаква умора.

Пжтътъ, по които тръгна, се виеше по склоноветѣ на една планина; възкачи се на билото ѝ и тръгна по него. На близкия връхъ той съгледа единъ грамаденъ гигантъ, седналъ върху трѣвата; стори му се, че той го гледа приятелски.

Храбриятъ шивачъ се опжти право срѣщу него, доближи го и каза: „Добъръ день, другарю! Блазе ти че имашъ такъвъ широкъ хоризонтъ прѣдъ погледа си. А пкъ азъ съмъ тръгналъ по свѣта да търса приключения. Искашъ ли да дойдешъ съ мене?“

Гигантътъ погледа младия шивачъ и съ прѣзрение извика: